Annus XVII - Vol. XVII 2 Aprilis 1925 Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Sacrum Consistorium, p. 121 – Constitutio Apostolica, p. 129 – Litterae Apostolicae, p. 131 – Epistolae, p. 134.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii*: Monito, p. 137; Comunicato, p. 137 – *S. C. Consistorialis*: I-II-III Decreta, p. 138; IV Provisio Ecclesiarum, p. 140; V Nominationes, p. 141 – *S. C. de Propaganda Fide*: Nominationes, p. 141 – *S. C. Rituum*: I-II-III-IV-V-VI Decreta, p. 142; VII Dubium, p. 159.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 160.

Diarium Romanae Curiae: Suprema S. C. del S. Officio: Avviso di concorso, p. 161 – S. C. dei Riti, p. 161 – S. Penitenzieria Apostolica: Avviso di concorso, p. 163 – Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 163 – Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 167 – Necrologio, p. 168.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 5 – 2 Aprilis 1925)

ACTA PII PP. XI

PAG.

Sacrum Consistorium 121

CONSTITUTIO APOSTOLICA

LANCASTERIENSIS. *Universalis Ecclesiae*. – Erectio Dioecesis. – 22 Novembris 1924 129

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Inter praecipua*. – Basilicae Minoris titulo condecoratur Ecclesia Beatae Mariae Virginis vulgo « all'Impruneta », prope Florentiam. – 19 Decembri 1924 131

II. *Apostolatus*. – Certi assignantur fines inter Vicariatum Apostolicum de Gallas et Praefecturam Apostolicam de Kaffa. in Africa Orientali. – 20 Februarii 1925 132

EPISTOLAE

I. *Id nuper*. – Ad R. D. Henricum Garriguet, Sulpitianae societatis moderatorem generalem, quinquagesimum sacerdotii natalem celebraturum. – 27 Decembris 1924 134

II. *Quam Vincentius* – Ad R. D. Franciscum Verdier, summum moderatorem Sodalitatis Sacerdotum a Missione, tertio pleno saeculo a condita Sodalitate. – 4 Martii 1925 . . . 135

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Suprema S. Congregatio S. Officii

I. Monito 137

II. Comunicato 137

Sacra Congregatio Consistorialis

I Decretum pro solemni Canonizatione Beatorum Ioannis Baptistae Mariae Vianney, Petri Canisii, Ioannis Eudes, Mariae Magdalenae Postel, Magdalenae Sophiae Barat ac Theresiae ab Infante Iesu. – 30 Martii 1925 . 138

PAG.

II. *Concordiensis et Cenetensis*. – Decretum dismembrationis et aggregationis. – 10 Ianuarii 1925 139

III. *Limburgen. - Moguntin*. – Decretum de finium Dioecesium commutatione. – 6 Martii 1925 140

IV. Provisio Ecclesiarum 140

V. Nominationes 141

Sacra Congregatio de Propaganda Fide

Nominationes 141

Sacra Congregatio Rituum

I. *Romana seu Parisien*. – Decretum de *tuto* pro Canonizatione Beatae Magdalenae Sophiae Barat fundatricis Societatis Sororum a Sacro Corde Iesu. – Februarii 1925 142

II. *Baiocen*. – Decretum de *tuto* pro Canonizatione Beati Ioannis Eudes, Missionarii Apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae nec non Ordinis Beatae Mariae Virginis a Caritate. – 19 Aprilis 1925 . . . 145

III. *Baiocen. seu Lexovien*. – Decretum de miraculis pro Canonizatione Beatae Theresiae ab Infante Iesu, Virginis, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum in Monasterio Lexoviensi. – 19 Aprilis 1925 . . . 148

IV. *Romana seu Maceraten. et Tolentinen*. – Decretum de miraculis pro Beatificatione et Canonizatione ven. Servi Dei Vincentii Mariae Strambi, e Congregatione Clericorum Excalceatorum Ssmae Crucis et Passionis D. N. I. C., Episcopi olim Maceratensis et Tolentinatis. – 29 Aprilis 1925 150

V. *Avenionen*. – Decretum pro Beatificatione seu declaratione martyrii Servarum Dei Sororum Iphigeniae a S. Matthaeo, e congregatione Sororum ab Adoratione Sanctissimi Sacramenti; Elisabeth Theresiae a Sacro Corde Iesu, Ordinis Ursulinarum; Mariae Rosae, Ordinis Sancti Benedicti; Mariae a S. Henrico, Ordinis Cisterciensis, et Sociarum. – 19 Aprilis 1925 153

VI. *Lausannen*. – Decretum de miraculis pro canonizatione Beati Petri Ca-

Annus XVII - Vol. XVII 2 Aprilis 1925 Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

Feria II, die 30 martii 1925, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium secretum* cuius acta ex ordine referuntur:

I. – CAMERARIATUS SACRI COLLEGII S. R. E. CARDINALIUM

Raphael Card. Scapinelli di Leguigno perulam Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii detulit ac reddidit SSmo Dño Nostro Pio Papae XI, qui eam tradidit Amedeo Card. Ranuzzi de Bianchi, hoc anno eiusdem Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii Camerario.

II. – SSMI DOMINI NOSTRI ALLOCUTIO
CREATIO S. R. E. CARDINALIUM

Postea Sanctissimus Patres Cardinales sic allocutus est:

VENERABILES FRATRES

Si frequentia conspectusque vester nullo non tempore Nobis accidit iucundus, at hodie profecto multo iucundior, cum talia occurrunt ad hunc consessum afferenda, quae Nos iubeant, ante quam amplissimum Conlegium vestrum suppleamus, omni interim maeroris causa posthabita, quaecumque aut ex longinquo aut ex propinquo Nobis praesertim ob vexatos iniuriâ catho-

licos incidit, vobiscum coniunctos bonorum omnium auctori Deo gratiam habere quam maximam. Uni enim Deo illud acceptum referimus solacium, quod, turbulentis adhuc alicubi rebus, vix sperandum videbatur: intellegi volumus de fidelium turmis, quae cotidie frequentiores in hanc almam Urbem, ex Italiae dioecesibus atque ex dissitis etiam exterarum gentium regionibus, aut iam confluxerunt aut perpetuo quodam ordine per hunc piacularem Iubilaei maximi annum conventurae perhibentur. Neque est cur propiores Nobis, Episcopatus Romani gratiâ, filios silentio praetereamus, qui, cum ceteris suae cuiusque paroeciae civibus coniuncti, atque interdum per auditas in suo curiali templo divinarum rerum commentationes ad assequendam Iubilaei veniam paratiores effecti ac promptiores, institutâ continuis diebus dominicis pompâ, Basilicas, orando concinendoque, piissime inviserunt. Quos autem peregrinos ad hunc diem admisimus ac paterno alloquio prosecuti sumus, quos praeterea caelesti epulo recreavimus, placuit in iis non modo primores divitesque homines agnoscere, sed etiam e tenuioribus ac popularibus bene multos, quorum Nos praesentia eo magis commovit, quo pluris iisdem stetit romanum iter, idemque fuit diutius optatum. Dilaudandi vero sunt omnes, quotquot huc coivere, quod in luce Urbis tali cum gravitate tantaque cum alacritate pietatis versati sunt, ut vere *spectaculum facti* sint *mundo et Angelis et hominibus;*[1] fore autem confidimus, idemque a Deo suppliciter flagitamus, ut, qui vel longo terrarum marisve intervallo disiuncti, Romam cogitant, saluberrimo eorum proposito huc peregrinandi rerum civilium condicio numquam non obsecundet

Altera item accedit singularis laetitiae causa, quod initum a Nobis, ad Anni Sancti utilitates augendas, consilium, de quo superiore anno, in hac ipsa aulae maiestate allocuti vos sumus, ut res, quae ad sacras Missiones pertinerent, publice proponerentur, tam feliciter effectum est, ut omnium exspectationem exitus superaverit, cum ad easdem spectandas, non sine spe optati emolumenti, maior in dies multitudo hominum con-

[1] I *Cor.*, IV, 9.

fluat. Atque hoc loco religiosis viris missionalibus ceterisque omnibus, qui in tam insigni opere exsequendo aut consilii lumen contulerint aut primas egerint aut subsidiariam operam praestiterint, gratiam et benevolentiam Nostram iterum testificamur; nec minus grata prosequimur voluntate cum rerum publicarum rectores, qui onerum vecturam vel expeditiorem tutioremque reddiderunt vel suo sumptu faciendam curarunt, tum maritimarum vectionum Societates, tum etiam navium gubernatores et vel baiulos, qui in tot rebus tam procul traducendis sedulo, gratuitoque nonnumquam, elaboraverunt. Equidem, cum tale inceptum aggressi sumus, pluribus profecto de causis Nos id aggressos esse haud semel Nosmet declaravimus vosque ipsi, Venerabiles Fratres, probe nostis. Illud enim propositum certumque habuimus, cum suam sacris Missionibus Evangeliique praeconibus constare laudem, quod tam magna in humanum genus beneficia contulerint, depulsis ethnicae barbariae tenebris populisque ad humanum civilemque cultum eductis, tum etiam praesentiora ad Fidem disseminandam comparari undique adiumenta, tum denique ad altiora excitari atque erigi generosos iuvenum spiritus, qui sacrae militiae, infidelibus Christi doctrinâ imbuendis destinatae, milites se fore deliberarent. Sed in primis res eiusmodi expositas quotquot invisendo conspexerint secumque animo reputaverint, iisdem veluti ante oculos obversabitur unitas atque universitas catholicae Ecclesiae, quae a munere obeundo, quod sibi divinus Conditor commisit, docendi omnes gentes non modo destitit numquam, verum etiam unam eandemque fidem, unius Romani Pontificis ductu retinendam, omnes gentes docuit ac docere pergit. Nam Iesu Christi Nomen deferri necesse est *coram gentibus*,[1] ut *in Nomine Iesu omne genu flectatur caelestium, terrestrium et infernorum*,[2] quoniam *oportet illum regnare*.[3]

Laeta ista quidem, ob rerum similitudinem ac coniunctionem sinunt, ut ad aliud eventum, item iucundum, gradum faciamus.

[1] *Act.*, IX, 15.
[2] *Philipp.*, II, 10.
[3] I *Cor.*, XV, 25.

In hunc enim annum non ignoratis, Venerabiles Fratres, sextum decimum incidere plenum saeculum ab convocata Niceae celeberrima Synodo, ex Oecumenicis prima, in qua episcopi Orientales plus trecenti divinam eiusdem Christi Domini Nostri naturam ab impiis haereticorum hominum commentis vindicarunt, christiano nomine simul a quavis ethnicorum pravitate expurgato: cui quidem Synodo Hosius episcopus Cordubensis et Vitus ac Vincentius romani presbyteri Apostolicae Sedis Legati, nempe Silvestri Pontificis nomine atque auctoritate, praefuerunt, iidemque Concilii actis decretisque ante omnes subscripsere. Itaque eventum hoc sane gravissimum, dignumque quod toto orbe catholico recolatur, Nos quidem – quod iam dudum erat in animo – inlustrari et commemorari hac potissimum in Alma Urbe volumus ac iubemus: et merito quidem, cum orthodoxae fidei per Orientem totum cultores firmissima doctrinae suae propugnatrice ac vindice usi sint hac una Apostolica Sede, quae sapientissimis Concilii Nicaeni decretis sanctiore auctoritatis suae robore suffragata est. Qua de commemoratione instituenda proprias ad Cardinalem negotiis Ecclesiae Orientalis praepositum Litteras propediem daturi sumus; gaudemus interea, quod saecularia ista sollemnia videntur quasi cumulum adiicere fastigiumque imponere actis superiore anno exeunte laetitiis ob sextum decimum item saeculum a dedicata primum Basilica Lateranensi, quo quidem evento Servatoris Christi publicum de ethnica superstitione triumphum et romanos cives ad christianam fidem feliciter traductos significari docuimus.

Ex hisce quae ad vos, Venerabiles Fratres, attulimus liquido apparet, in quantam Christi Domini gloriam Ecclesiae suae gloria redundet: nova autem et Ecclesiae Conditori Christo et Ecclesiae ipsi accessio gloriae futura est per caelitum sanctorum honores viris feminisque innocentissimis mox, si Deo placuerit, decernendos. Quorum interposito patrocinio fieri non poterit, quin benignissimus Deus *multiplicatis intercessoribus* ita *unitatis et pacis propitius dona* largiatur, ut et populi omnes tandem aliquando, rebus tranquillatis, conquiescant et

ad sinum Ecclesiae Matris, quotquot ab ea dissident, auspicato revertantur.

Iam eo deveniamus, ut in Sacrum Conlegium vestrum lectissimos ex Hispano clero Antistites duos cooptemus, qui in suarum dioecesium gubernatione decessoribus Nostris et Nobismet ipsis se operamque suam egregie probarunt.

Hi autem sunt:

Eustachius Ilundain y Esteban, Archiepiscopus Hispalensis;
Vincentius Casanova y Marzol, Archiepiscopus Granatensis.

Quid vobis videtur?

Itaque auctoritate Dei omnipotentis, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra creamus et renuntiamus Sanctae Romanae Ecclesiae

Presbyteros Cardinales

Eustachium Ilundain y Esteban,
Vincentium Casanova y Marzol.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In Nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

III. – CONSULTATIO DE CANONIZATIONE BEATORUM IOANNIS BAPTISTAE MARIAE VIANNEY, PETRI CANISII, IOANNIS EUDES, MARIAE MAGDALENAE POSTEL, MAGDALENAE SOPHIAE BARAT, TERESIAE A IESU INFANTE.

Tum Reverendissimus Cardinalis Antonius Vico, sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, compendiosa narratione vitam retulit, virtutes et miracula Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae Mariae Vianney, parochi vici *Ars*, Petri Canisii, sacerdotis professi e Societate Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate; et Beatarum Virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis Societatis Sororum a Corde Iesu, et Teresiae a Iesu Infante, monialis professae Ordinis Carmelitarum

Excalceatorum; ac insuper acta universa in causa Beatificationis et Canonizationis eorumdem, quae sacrorum Rituum Congregatio, praevio rigoroso examine, admisit et approbavit.

Qualibet relatione expleta, Sanctissimus Dominus Noster Reverendissimorum Cardinalium suffragia exquisivit: «An scilicet deveniendum sit ad solemnem praefatorum Beatorum Canonizationem», et singuli Cardinales sententiam suam aperuerunt.

IV. – PROVISIO ECCLESIARUM

Postmodum Beatissimus Pater has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas pastore providit, nimirum:

Metropolitanae nuper effectae Ecclesiae Habanensi praefecit R. P. D. Iosephum Emmanuelem Damasum Ruiz y Rodriguez, hactenus Episcopum Pinetensem ad Flumen.

Metropolitanae Ecclesiae Sancti Iacobi de Cuba, R. P. D. Valentinum Zubizarreta y Unamunsaga, hactenus Episcopum Centumfocensem.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Ptolemaidensi, R. D. Paulum Giobbe, Antistitem Urbanum, iam Rectorem Pontificii Collegii de Propaganda Fide, quem deputavit Nuntium Apostolicum in Columbia.

Cathedrali Ecclesiae Lingonensi, R. D. Ioannem Baptistam Thomas, Vicarium Generalem dioecesis Augustodunensi.

Titulari episcopali Ecclesiae Prienensi, R. D. Paulum Jantausch, Protonotarium Apostolicum, Administratorem Apostolicum Tirnavensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Thagorensi, R. D. Iosephum Čársky, quem deputavit Administratorem Apostolicum dioecesis Rosnaviensis.

Titulari episcopali Ecclesiae Busiritensi, R. P. Hannibalem Cattaneo, in Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum Caelestinum a Désio, Vicarium Apostolicum Erythreae.

Postea alios etiam per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos Sacrorum Antistites publicavit, videlicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Attaliensem, Petrum Gonzalez y Estrada, iam Episcopum Habanensem.

Ancyranum, Caietanum Cicognani, Internuntium Apostolicum apud Rempublicam Bolivianam.

Ianuensem, Dalmatium Minoretti, iam Episcopum Cremensem.

Verissensem, Felicem Ambrosium Guerra, iam Archiepiscopum Sancti Iacobi de Cuba.

Odessensem, Gabrielem de Llobet, iam Episcopum Vapincensem, deputatum Coadiutorem Archiepiscopi Avenionensis cum iure futurae succcssiones.

Areopolitanum, Angelum Roncalli.

EPISCOPOS:

Uxentinum, Antonium Lippolis, iam Episcopum Samaritanum.

De Matagalpa, Isidorum Carrillo y Salazar, iam Episcopum Toronensem.

Calgariensem, Thomam Kidd.

Thennesensem, Alfonsum Deschamps, deputatum Auxiliarem Coadiutoris Archiepiscopi Marianopolitani.

Irenopolitanum, Alfridum Iulium Mélisson, iam Episcopum Blesensem.

Cotronensem, Carmelum Pujia, Archiepiscopum Sanctae Severinae, propter unionem dioecesis *in personam* cum archidioecesi Sanctae Severinae.

Neocaesariensem, Antonium Videmari, iam Episcopum Oleastrensem.

Tremithuntinum, Aloisium Gabrielem Xaverium Jantzen, Vicarium Apostolicum de Chunking.

Clazomenensem, Ernestum Hauger, Vicarium Apostolicum de Litore Aureo.

Messenensem, Hectorem Lodi, Auxiliarem Emi Archiepiscopi Bononiensis.

V. – POSTULATIONES PALLIORUM

Denique Sanctissimus Dominus Noster sacrum Pallium expostulatum concessit Ecclesiis metropolitanis *Ianuensi*, *Habanensi* et *Sancti Iacobi de Cuba*.

II

Feria V, die 2 mensis aprilis 1925, in Aula Palatii Apostolici supra Porticum Basilicae Vaticanae, *publicum* fuit *Consistorium* pro solemni peroratione Causarum Canonizationis Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae

Mariae Vianney, parochi vici *Ars*, Petri Canisii, sacerdotis professi e Societate Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate; et Beatarum virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis Societatis Sororum a Corde Iesu, et Teresiae a Iesu Infante, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum.

Praestita itaque a Rmis DD. Cardinalibus Summo Pontifici obedientia, DD. Albertus Guidi, Iosephus Biroccini, Carolus Salotti, Franciscus Pacelli, Augustus Milani, Ioannes Guasco, sacrae Consistorialis aulae Advocati, retulerunt vitam, virtutes et miracula Beatorum, qui supra commemorati sunt, atque pro Canonizatione de more institerunt.

R. P. D. Nicolaus Sebastiani, Apostolicarum litterarum ad Principes Secretarius, stans a sinistro pontificii Solii latere, DD. Advocatis in genua provolutis Sanctitatis Suae nomine his verbis respondit:

Nihil profecto per annum sacrum, cum, oblata cuilibet tanta caelestium copia donorum, emendare vulgo mores christianarumque virtutum refovere cultum studet Ecclesia, nihil, inquam, Beatissimo Patri antiquius contingere potest, quam ut, sollemni pontificalis magisterii sententia, summos honores, comprobatae hominum sanctitati tribui solitos, sex illis beatis caelitibus, quorum causam digne, pro facultate vestra, dixistis, auspicato decernat. Etenim, cum id natura mortalium ferat, ut multo facilius optimi cuiusque exempla eos a culpa avocent atque ad serviendum caste actuoseque Deo multo trahant vehementius quam ipsa lata divinitus officii praecepta, dubitari nullo pacto licet, quin, Ioanne Baptista Maria Vianney, Petro Canisio, Ioanne Eudes, Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat et Teresia ab Infante Iesu in luce orbis terrarum collocatis et ad colendum imitandumque universo catholico nomini legitime propositis, in haec nova eademque tam inlustria perfectae virtutis exempla, quasi cumulatis Anni Sancti incitamentis, societas hominum, cum magno communis salutis adiumento, intueatur. Quorum beatorum caelitum si alii alia temporum rerumque condicione in terris usi sunt, si, veluti flores in horto dominico consiti, alii alio ornatu enituere, constat tamen, haud dissimili eos omnes contentione nobilissimam ac plane singularem virtutum, quas theologicas ac morales vocant, sibi laudem comparasse, et prodigia ac mirabilia satis multa, Deo dante, animis corporibusque sanandis effecisse. Quodsi copiosa iis debuit Ecclesia debetque incrementa, maxime quia plerique eorum vel per scripta christianae sapientiae plena vel per conditas a se religiosas familias operam suam quodammodo perpetuasse dicendi

sunt, nemo non videt, consecrata ipsorum gloria auctaque populi fiducia, quanto copiosiora per tales deprecatores ac caelestes patronos beneficia christifideles posthac impetraturi sint. Non una igitur de causa avet Beatissimus Pater tres illos confessores totidemque illas virgines in sanctorum caelitum numerum referre.

« Verum in re gravissima, quae cum infallibili Romani Pontificis magisterio tam arcte coniungitur, se a iudicio ultimo ferendo usque adeo abstinebit, donec in Consistorio, ut aiunt, *semipublico* Purpuratos Patres itemque omnes, quotquot in Urbem haud multo post conventuri sunt, Patriarchas, Archiepiscopos atque Episcopos de more sententiam rogaverit: quo interim temporis intervallo ut Sibi a Spiritu Paraclito optata impetrent lumina, fideles hortatur universos. Haec habui quae, Sanctissimi Domini Nostri iussu ac nomine, ad orationes vestras responderem ».

CONSTITUTIO APOSTOLICA

LANCASTERIENSIS

ERECTIONIS DIOECESIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universalis Ecclesiae sollicitudo Romanis Pontificibus concredita, illos admonet ut novas in orbe catholico dioeceses constituant, quoties id in maiorem Dominici gregis utilitatem cedere videatur.

Cum igitur ad incrementum religionis et ad maius animarum bonum, opportunum et necessarium visum sit ut Liverpolitana archidioecesis in Anglia in duas partes divideretur, novaque ex altera parte et distincta dioecesis efformaretur, Nos, de consulto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationis Consistorialis Patrum, auditis quoque iis ad quos pertinet, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, partem septemtrionalem memoratae archidioecesis Liverpolitanae distrahimus ac separamus et in propriam et distinctam dioecesim constituimus, cui addimus insuper duos comitatus, idest *Westmorland* et *Cumberland*, qui hucusque ad dioeceses Hagulstadensem et Novocastrensem pertinuerunt.

Novae dioeceseos sedem et cathedram constituimus in urbe vulgo *Lancaster*, a qua dioecesis ipsa nomen mutuabitur, simulque ecclesiam S. Petri ibidem exstantem ad gradum et honorem cathedralis ecclesiae, sub eodem titulo, evehimus, atque ipsi eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales ecclesiae earumque Antistites in Anglia iure communi pollent ac fruuntur. Ipsam vero cathedralem Ecclesiam constituimus suffraganeam metropolitanae Ecclesiae Liverpolitanae eiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Archiepiscopi Liverpolitani subiicimus.

Fines insuper novae Lancasteriensis dioecesis erunt: flumen *Ribble* in parte meridionali, in parte autem septemtrionali iidem ac fines civiles comitatuum *Westmorland* et *Cumberland*.

Quod attinet ad huius Ecclesiae administrationem et regimen, ad Vicarii capitularis, sede vacante, electionem, ad Capituli cathedralis, vel saltem Consultorum Collegii erectionem, ad Seminarii dioecesani institutionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda statuimus, quae sacri canones decernunt.

Quod vero ad clerum in particulari spectat, iubemus ut, statim ac huius Constitutionis exsecutio facta fuerit, eo ipso sacerdotes ecclesiae illi adscripti censeantur in cuius territorio legitime degunt.

Episcopalem autem mensam constituent Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis erecta est, praeberi solent.

Tandem Ordinarii Liverpolitani, tum Hagulstadensis et Novocastrensis erit, pro sua cuiusque parte, omnia documenta et acta novam dioecesim eiusque clericos et fideles respicientia, quam primum fieri poterit, Cancellariae episcopali Lancasteriensi tradere, ut in eius archivo asserventur.

Quae autem hisce Litteris, apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Fridericum Guillelmum Keating, hodiernum Archiepiscopum Liverpolitanum, eique necessarias huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, infra sex menses a data praesentium computandos, authenticum exem-

plar exsecutionis peractae. Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimi nongentesimi vigesimi quarti, die vigesima secunda mensis novembris, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. CARD. CAGIANO.
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 50

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BASILICAE MINORIS TITULO CONDECORATUR ECCLESIA BEATAE MARIAE VIRGINIS VULGO « ALL'IMPRUNETA », PROPE FLORENTIAM.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter praecipua sacra templa, quibus Florentina archidioecesis nobilitatur, iure meritoque accensenda est perinsignis ecclesia Deo dicata in honorem Beatae Virginis Mariae in loco *Impruneta* cui vulgo nomen factum. Haec enim Mariana aedes, civile et sacrum monumentum, vetustate, structura atque eximiis artis operibus praestans, Etruriae totius decus atque ornamentum habetur. Antiqua ibidem religione colitur, miraculis inclita, Icon Beatae Mariae Virginis, a Sancto Luca Evangelista, uti fertur, depicta, cuius praesentem opem gravissimis temporibus saepe experti sunt Florentiae cives, qui eam Etruriae sospitam et compatronam urbis dixerunt, quamque ad exorandam et venerandam singulis annis turmatim peregre confluunt. Virginis ara, conflata ex argento, gemmis renidet, et pretiosa quidem supellectile abundat ecclesia, Sanctorum reliquiis locupletata, quae a Romanis Pontificibus, Nostris Decessoribus, de thesauro Ecclesiae singularibus aucta est privilegiis atque indulgentiis. Addictus ecclesiae clerus sollicito studio divini cultus decori consulit, piaeque inibi sollemni pompa, uberrimoque cum spirituali fructu, supplicationes

celebrantur. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Raphael canonicus Bianchini, eidem sanctuario praepositus, canonicorum, parochorum, plebisque fidelis fervida vota depromens, Nos enixis precibus rogaverit, ut enunciatam Marialem aedem ad nobiliorem titulum Basilicae minoris evehere dignemur, Nos precibus his, gravissimo commendationis officio roboratis Purpurati S. R. E. Principis Alfonsi Mistrangelo, Archiepiscopi Florentinorum, ultro libenterque annuendum existimavimus. Collatis itaque consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, ecclesiam Sanctae Mariae *all'Impruneta*, archidioecesis Florentinae intra limites positam, titulo ac dignitate Basilicae minoris condecoramus, illique privilegia et honorificentias tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Porro haec statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XIX mensis decembris anno MDCCCCXXIV Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

CERTI ASSIGNANTUR FINES INTER VICARIATUM APOSTOLICUM DE GALLAS ET PRAEFECTURAM APOSTOLICAM DE KAFFA, IN AFRICA ORIENTALI.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Apostolatus supremi officium Nobis divinitus commissum postulat ut in omnes christiani orbis regiones, vel longo terrarum marisque spatio dissitas, oculos mentis Nostrae convertamus et ad rei catholicae procurandum bonum atque incrementum, propriis commissas Pastoribus Ecclesias missionesque universas certis statisque finibus circumscribamus. Iamvero, cum inter Vicarium Apostolicum de Gallas et

Praefectum Apostolicum de Kaffa, in Africa orientali, quaestio exorta sit circa limites, qui praedictas finitimas missiones dividunt quique a gradu trigesimo octavo longitudinis orientalis Greenwich signantur, Nos, de hac controversia agentes cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibus rei momentis sollicito atque attento studio perpensis, ad quaestionem penitus dirimendam nec non ad dissensus omnes in posterum praecavendos, haec, quae infra scripta sunt, decernimus et mandamus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, edicimus ut inter missiones de quibus supra, vicariatum nempe apostolicum de Gallas et praefecturam apostolicam de Kaffa, in Africa orientali, sequentes limites sient: nempe ad septemtrionem incipiens a loco, ubi flumen Guder in Nilum caeruleum se immittit, quaedam linea quae sequitur cursum ipsius fluminis Guder usque ad eius origines ad montem Rogghè, tangit deinde ipsum montem Rogghè et regionem Zarghè vulgo nuncupatam; sequitur deinde lineam perpendicularem rectam flumen Ghibè vel Omo ad confluentem fluminis Duma cursumque directum dicti fluminis Omo ad confluentem fluminis Demè; deinde prosequitur quandam lineam transversalem inter regionem de Barodda, quae ad praefecturam apostolicam de Kaffa pertinet, et regionem de Walamo, quae vicariatui apostolico de Gallas assignatur; quae quidem linea transversalis, incipiens a loco ubi flumen Demè se immittit in flumen Omo, extremum litus septentrionale lacus Margarita tangit et ad centrum huius litoris gradum3 8° longitudinis orientalis Greenwich assequitur; tandem, gradum 38° de quo supra sequens, ad 4° latitudinis gradum finem habet.

Haec volumus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ad definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis februarii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. D. HENRICUM GARRIGUET, SULPITIANAE SOCIETATIS MODERATOREM GENERALEM, QUINQUAGESIMUM SACERDOTII NATALEM CELEBRATURUM.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Id nuper fecit egregia tua humilitas, ut natalem sacerdotii tui quinquagesimum omnes quidem ipsique sodales ignorarent; sed aliunde re cognita, nunc Nobis affertur fore gratum tuis omnibus si Nosmetipsi, in hac eventus faustitate, communem laetitiam aliquo benignitatis signo cumulaverimus. Equidem id facimus libenter his Litteris; non solum ut iis filiorum optatis concedamus, sed etiam ut Nostram tibi declaremus paternam voluntatem. Scimus enim quam praeclare te gesseris in pluribus obeundis muneribus, maximeque in Societate ista diu regenda; quam quidem cum in difficultatibus omne genus sapienter moderatus sis, atque ad statum pristinum post bellum omnium maximum restitueris, meritos sane tamquam alter eiusdem instaurator ab omnibus haberis. Vehementer igitur de recte factis tecum Nos gratulamur ac felicissima quaeque tua causa a Puerulo Iesu cupimus. Verum, tam eximia utentes occasione, Societatem quoque tuam universam debita hic laude honestamus, quippe quae nullo non tempore bene de Ecclesia mereri solita est: siquidem ubicumque Seminariis ea praefuit, ibidem vera pietas florere consuevit. Itaque perge alacriter una cum tuis sodalibus, dilecte fili, sanctissimum Instituti istius propositum urgere; cumque Constitutiones sacrae ab Ecclesia, haud ita pridem approbatae sint, enitimini ut adolescens clerus, curis vestris concreditus, cotidie magis in amore succrescat Apostolicae huius Sedis, doctrina sana imbuatur, pietate in exemplum praecellat. In hanc rem, opportuna vobis auxilia enixe a Puerulo Iesu precamur; quorum in auspicium itemque in paternae caritatis Nostrae testimonium, Apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, tuisque omnibus amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVII mensis decembris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD R. D. FRANCISCUM VERDIER, SUMMUM MODERATOREM SODALITATIS SACERDOTUM A MISSIONE, TERTIO PLENO SAECULO A CONDITA SODALITATE.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam Vincentius a Paulo, studio provehendae animarum salutis vehementissimo incensus, *pauperibus evangelizandis* condidit, ante annos trecentos, presbyterorum Congregationem, ea catholico nomini hac tanta diuturnitate temporis sic profuit, ut aequum consentaneumque putemus, saecularia sollemnia, quae in diem septimum decimum proximi mensis incident, et tibi et quibus praees sodalibus ex hisce Nostrae gratulationis Litteris iucundiora exsistere et christifidelibus omnibus memorabiliora. Cur enim gratias providentissimo Deo non agamus communiter, qui tam sanctum actuosumque Ecclesiae suae dederit sacrorum administrum et talem vobis Conditorem Patremque legiferum? Agrorum cultores, magnam tum partem neglectos, praetereaque homines vinculis mulcatos vel triremibus condemnatos, praedicatione divini verbi emendare atque omni consolari caritatis officio; in egenis alendis sospitandisque summa contentione elaborare; doctrinam gratiamque Christi impertire infidelibus; clericos laicosque, per spiritualem recessum commentationibus rerum aeternarum excolendos, hospitio accipere; Seminaria dioecesana, paroecias, Sanctuaria regunda ac procuranda assumere: eiusmodi quidem munia Parens vester et obivit ipsemet, quantum sibi licuit, et vobis, ex instituto peculiari ac proprio, ad obeundum attribuit. Testis autem historia est, Vincentio auctore atque actore, quoad vixit, sodales vestros Galliae omnis provincias ad sacras expeditiones in populo, praesertim rustico et agresti, habendas continenter peragrasse, et non modo in hac Alma Urbe et Genuae et Augustae Taurinorum domos aperuisse, sed etiam in Poloniam, Hiberniam, Scotiam et vel in Barbariam, quam vocabant, in insulamque Madagascariam traiecisse. Postquam vero sanctissimus vir, extrema aetate, in caelestem patriam vocatus est, adeo Congregatio percrebrescere proferendaeque fidei ardore flagrare perrexit, ut vicariatus apostolicos geratis in praesenti quindecim, clericorum Seminaria centum moderemini, et nulla fere orbis terrarum pars sit, ubi, domicilium collocando, vestrae industriae atque actionis quoddam quasi theatrum non constitueritis. Forent profecto alia plurima, praeter ista quae delibavimus, Nobis in honorem Sodalitatis a Missione commemoranda; at unum quidem silentio praeterire non possumus, idest non paucos ex Vincentianis missio-

nalibus apostolatus munus, quod vigiliis, laboribus et omne genus aerumnis exsecuti essent, sui demum effusione sanguinis confecisse ac veluti obsignasse. Duobus ex iis, Ioanni Gabrieli Perboyre et Francisco Regis Clet, beatorum caelitum honores decretos esse, nemo ignorat; aliis ut decernere queat, Apostolica Sedes omnia ordine aut iam inquirit aut est brevi, si Deo placuerit, inquisitura. Nec minorem Congregationi vestrae peperere gloriam cum Iustinus de Iacobis, qui in Aethiopia ad catholicam fidem traducenda ita desudavit quam qui maxime, tum Felix de Andreis, qui Missionem – ut contracta loquendi ratione dicere consuevistis – primus in Foederatas Americae Civitates invexit atque mirificos ex cotidiana operosi apostolatus exercitatione fructus percepit. Tibi igitur, dilecte fili, gratulamur, quod Sodalitas ista tot laudum copia, ut antehac floruit, sic hodie commendetur, et, trium saeculorum spatium Deo dante emensa, nec a nativo spiritu desciverit nec ullis in quaerenda hominum salute laboribus pepercerit; cupimusque omnibus Congregationis alumnis, ut ex hac ter saecularis eventi faustitate sumant animos ad ea, quae in Altissimi gloriam inque animarum bonum adhuc egerunt, et confirmanda stabilius et uberius multiplicanda. Omini interea votoque huic Nostro sua Dominus Iesus gratia faveat atque obsecundet: cuius quidem auspicem paternaeque voluntatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili, universisque a Missione presbyteris apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis martii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

MONITO

La Suprema Sacra Congregazione del Santo Officio, a cui spetta la tutela della fede, crede necessario richiamare l'attenzione dei fedeli sopra il disposto del canone 1399, n. 1, del Codice di diritto canonico, secondo il quale le versioni, in qualunque lingua, della Sacra Scrittura, fatte o edite dagli acattolici, sono proibite *ipso iure*. Sotto tale sanzione pertanto cadono certamente le versioni italiane della Bibbia di Giovanni Luzzi, pastore valdese, che si vanno disseminando anche tra i cattolici; le quali, oltre esser infette dei soliti pregiudizi protestantici e razionalistici, tendono evidentemente ad insinuare la massima ereticale che le diverse comunioni cristiane, benchè separate tra loro e dalla Sede Apostolica Romana, devono considerarsi di pari diritto come altrettanti rami dell'unica vera Chiesa di N. S. Gesù Cristo.

II

COMUNICATO

Si rende noto che il sac. Emilio Boccardo, originario dell'archidiocesi di Genova (già religioso nell'Ordine dei Minori sotto il nome di P. Anacleto), secondo il disposto del can. 985, n. 7, ha contratta la irregolarità *ex delicto*, ed è, conseguentemente, sospeso dall'esercizio del sacro ministero.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

PRO SOLEMNI CANONIZATIONE BEATORUM IOANNIS BAPTISTAE MARIAE VIANNEY, PETRI CANISII, IOANNIS EUDES, MARIAE MAGDALENAE POSTEL, MAGDALENAE SOPHIAE BARAT AC THERESIAE AB INFANTE IESU.

Omnibus feliciter expletis, quae, iuxta sacros canones, praemitti praescripta sunt, ut beati Servi Dei Ioannes Baptista Maria Vianney, Petrus Canisius, Ioannes Eudes, Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat, Theresia ab Infante Iesu, in Sanctorum albo recenseantur; Ssmus Dominus Noster Pius Pp. XI, die XXII aprilis p. f., Consistorium fieri decrevit, in quo sententiam Episcoporum in re tanti momenti exquirat, antequam ad solemnem Canonizationem procedat. Et ad hunc finem praescribit ut omnes Antistites, qui sunt intra centesimum ab Urbe lapidem, si possint, Romam tempestive petant, praefato Consistorio intersint, votum suum edituri, et solemni eidem Canonizationi adsistant. Remotiores vero de hac tam iucunda et extraordinaria solemnitate certiores reddit, laetus quidem si non desint et alii qui valeant romanum iter suscipere et tantae festivitati interesse. Ne autem frequentibus ad Urbem itineribus nimium graventur Episcopi, Sanctitas Sua benigne indulget ut, qui hac occasione Romam advenerint et memoratis solemniis interfuerint, eximantur ab obligatione visitandi sacra Limina prima proxima vice.

Datum Romae, ex aedibus Secretariae sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 martii 1925.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

CONCORDIENSIS ET CENETENSIS

DISMEMBRATIONIS ET AGGREGATIONIS

DECRETUM

Quum fideles loci vulgo *Riviera Antonio Scarpa*, ad paroeciam *Lorenzaga*, Concordiensis dioecesis, pertinentes, expostulassent, ut viciniori paroeciae *Motta di Livenza*, Cenetensis dioecesis, aggregarentur, Ssmus Dominus Noster Pius PP. XI bonum iustumque censuit oblatis precibus obsecundare.

Igitur, per hoc consistoriale decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expedirentur, auditis Ordinariis et Capitulis cathedralibus utriusque dioecesis, suppleto etiam quorum interest, vel qui sua interesse praesumant, consensu, idem Ssmus Dominus Noster locum et fideles vici *Riviera Antonio Scarpa* e paroecia vulgo *Lorenzaga*, Concordiensis dioecesis, distrahit et separat, et paroeciae finitimae vulgo *Motta di Livenza*, Cenetensis dioecesis, unit et aggregat, mutatis hac de causa finibus utriusque dioecesis et duarum paroeciarum. Iussit insuper a parocho loci *Motta di Livenza* alteri parocho dari compensationem tantummodo manualem biscentum libellarum singulis annis durante munere praesentis investiti paroeciae loci *Lorenzaga*, in posterum vero dato ab eodem quotannis cereo trium libellarum, in memoriam peractae dismembrationis.

Ad haec omnia autem exsecutioni mandanda, idem SSmus Dominus deputare dignatus est R. P. D. Eugenium Beccegato, Episcopum Cenetensem, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, itemque pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura: iniuncta eidem obligatione intra sex menses, a subsignata die computandos, transmittendi ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 10 ianuarii 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

III

LIMBURGEN.-MOGUNTIN.

DE FINIUM DIOECESIUM COMMUTATIONE

DECRETUM

Episcopus Limburgensis supplices porrexit preces, ut duo vici suae dioecesis, *Dortelweil* et *Niedererlenbach*, quum a propria ecclesia paroeciali valde distent, finitimae dioecesi Moguntinae incorporarentur. Quibus perpensis, SSmus Dñus Noster Pius PP. XI precibus annuendum censuit; ac propterea hoc Consistoriali decreto statuit, ut memorati vici *Dortelweil* et *Niedererlenbach* a dioecesi Limburgensi avellantur atque dioecesi Moguntinae, tam in spiritualibus quam in temporalibus, perpetuo attribuantur.

Ad praemissa exsecutioni mandanda Sanctitas Sua deputare dignatus est R. P. D. Eugenium Pacelli, Archiepiscopum tit. Sardian. et Nuntium Apostolicum in Germania, eidem tribuens omnes facultates ad id necessarias, etiam subdelegandi quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; facto onere mittendi ad S. C. Consistorialem, intra sex menses, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 6 martii 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

16 ianuarii 1925. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Odessensi praefecit R. P. D. Gabrielem de Llobet, hactenus Episcopum Vapincensem, quem constituit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Casparis Andreae Latty, Archiepiscopi Avenionensis.

9 februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Irenopolitanae, R. P. D. Alfridum Iulium Mélisson, hactenus Episcopum Blesensem.

3 martii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Areopolitanae, R. D. Angelum Roncalli, Antistitem Urbanum.

6 martii 1925. — Titulari episcopali Ecclesiae Messenensi, R. D. Hectorem Lodi, Antistitem Urbanum, Canonicum metropolitanae ecclesiae Bononiensis, quem constituit Auxiliarem Emi P. D. Ioannis Baptistae S. R. E. Card. Nasalli-Rocca, Archiepiscopi Bononiensis.

V

NOMINATIONES

Praeterea, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, Ssmus Dñus Noster, renunciare dignatus est:

6 martii 1925. — Ordinarium Castrensem in Italia, R. D. Camillum Panizzardi, Procuratorem Generalem Piae Societatis a S. Iosepho.

30 martii 1925. — Praelatum pro Italis ad externa emigrantibus R. D. Rochum Beltrami, Rectorem Pont. Collegii Sacerdotum Italis peregre adiuvandis.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

13 februarii 1925. — *Vicarius Apostolicus vicariatus a Litore Aureo in Africa occidentali*: R. P. Ernestus Hauger, e Societate Lugdunensi Missionum ad Afros, Episcopum titularem Clazomenensem.

— *Vicarius Apostolicus de Chungking in Sinis*: R. P. Aloisium Gabrielem Xaverium Jantzen, e Societate Parisiensi pro Missionibus Exteris, episcopum titularem Tremithuntinum.

Item successivis decretis Sacra Congregatio de Propaganda Fide renunciavit ad suum beneplacitum:

1 novembris 1924. — *Praefectum Apostolicum de Hanyang*, R. P. Edoardum Galvin, Societatis Hibernensis a Sancto Columbano.

4 martii 1925. — *Praefectum Apostolicum de Sinu*, R. P. Marcellinum Lardizábal Aguirrebengoa e Seminario Burgensi pro missionibus.

18 martii. — *Praefectum Apostolicum de Tsingtao*, R. P. Georgium Weig, e Societate Verbi Divini, de Steyl.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu PARISIEN.

CANONIZATIONIS BEATAE MAGDALENAE SOPHIAE BARAT FUNDATRICIS SOCIETATIS SORORUM A SACRO CORDE IESU.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Anno millesimo septingentesimo septuagesimo septimo, decembri mense, die mensis decima tertia, sanctae Virgini et Martyri Luciae sacra, *Joigny*, quae non magna quidem est Burgundiae urbs, sed aeris et amoenitate caeli regionisque circumstantis feracitate festiva valde atque spectabilis, ortum suum duxit Beata Magdalena Sophia Barat; eique mortalem hanc vitam primum ingredienti aliquid peculiare occurrit, quod haud est silentio praetereundum. Eadem quippe nocte, qua ipsa huius lucis usuram accepit, pars natalis urbis *Joigny* incendio est absumpta, quod tamen parum abfuit, quin ad continentem sese propagaret domum, quam incolebant Magdalenae Sophiae parentes et cognati; iique propterea summo perculsi fuerunt pavore maximeque mater, quae in eo erat, ut suam ederet filiolam, quae deinceps, cum puerascebat, de suimet nativitate interrogata, candide non minus quam festive reponere solebat, ex igne se prodiisse. Nec aberat fides verbis; plusquam enim ferret Burgundiae tellus et plusquam pateretur mulieris conditio, promptum nimis, alacre atque versatile Magdalena Sophia sortita fuerat ingenium. Sed quas adeo vividas atque fervidas nascendo illa contraxerat inclinationes, magistro usa pietatis et doctrinae severissimo, germano fratre suo, atque divina opitulante gratia, mature compescere atque ad bonum traducere magno, constanti infractoque animo adlaboravit et evicit Magdalena Sophia ita nempe, ut eaedem naturales propensiones conversae postea fuerint in apta atque idonea instrumenta, quorum ope diu cogitatum consilium in rem deducere valuit. Tempori quippe magnopere opportunam sacrarum Virginum condidit Congregationem, quae sanae rectaeque puellarum institutioni prospiceret pla-

neque incumberet, eamque, a mortali hac statione octogenaria maior discedens, reliquit generosae suae virtutis et apostolici zeli heredem, quemadmodum insigni apertoque documento exstant et Congregationis ipsius per medias angustias et omne genus rerum asperitates ad remotissimas usque catholici orbis plagas iugis et mira diffusio et propagatio, et celeres undique conspicui et uberes percepti fructus, et benemerentissimae eiusdem Conditricis variis editis de caelo signis ac prodigiis confirmata opera atque sanctitas.

Ad haec respexisse visus est Tolosanus archiepiscopus suis in litteris, quas ad Romanum Pontificem dandas sui muneris esse duxit pro impetranda introductione causae Beatificationis Ancillae Dei Magdalenae Sophiae Barat; scripserat namque ille: *Si quid honoris, si quid virtutis et pietatis superest apud nos, iis totum feminis debetur, quae, malorum nostrorum causam probe noscentes, in id totae incubuere, ut puellae, christianis moribus instructae, in fide firmae et stabiles radicarentur et fundarentur. Sed iis omnibus feminis praestare videtur Serva Dei Magdalena Sophia Barat, Congregationis Sororum a Sacro Corde Iesu nuncupatarum Institutrix, ex qua tam multa bona in rempublicam tum civilem tum catholicam dimanarunt; nam, si a fructibus dignoscitur arbor, non dubito quin illam primam omnium ponam. Huic enim, humili loco natae, opibus destitutae, contigit, ut grande hoc opus, quod aliae potentia, nobilitate et divitiis praestantes vix tentatum reliquerunt, consummaret.... Quis enim talibus auxiliis tempus hoc nostrum indigere non intelligat, quum undique, diabolo suadente, erigantur cathedrae pestilentiae, ex quibus fallaces doctrinae pueris et puellis venenato poculo hauriendae propinantur?* (*Summar. sup. Introduct. Caus.*, pagg. 13-14). Quae igitur humiles iterataeque porrectae fuerant, exceptae benigne fuerunt exauditaeque preces, ipsamque introductionis causae Beatificationis, uti vocant, Commissionem verendo suae manus autographo signavit fel. rec. Summus Pontifex Leo Papa XIII, qui, dum apostolica apud Belgas legatione fungebatur, de facie noverat Magdalenam Sophiam, eiusque ornamenta virtutum fuerat admiratus, prouti, quum postea Perusinam administraret ecclesiam, scripto testimonio, augustissimis hisce professus fuit verbis: *Saepius mihi, dum Belgica legatione fungebar, occasio se dedit, ut cum religiosissima Antistita, pro re nata et tempore, sermones atque colloquia conferrem. Miratus sum enimvero ornamenta illa et beneficia, quae in ea Deus congesserat, virtutesque, quibus ad exemplum praedita erat, praesertim vero consilium prudentiamque in agendo, mansuetudinem morumque suavitatem cum gravitate coniunctam, in custodienda disciplina severitatem, et animum christianae fidei propagandae cupidissimum, ac mire studiosum divinae gloriae salutisque communis* (Ibid.).

Tam laetis itaque inita auspiciis causa Beatificationis Ancillae Dei Magdalenae Sophiae Barat, quo tendebat, celeri potius secundoque actorum cursu, pervenit. Mox autem iterum se committens itineri Causa, supremam adquisitura sibi itineris ipsius metam, id quoque, non longo annorum spatio, fauste feliciterque est pariter consequuta; cuncta namque rite servata esse constat, quae rite servanda e praescripto erant iuris pro maximis assequendis apud homines in Ecclesia militanti honoribus Sanctorum, sicut ostendit aperteque significat haec, quae scite sapienterque constituti iudicialis ordinis postrema est actio. In generalibus siquidem sacri huius Ordinis comitiis, quae, die vigesima superioris mensis ianuarii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Caietanum Bisleti, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede Beatae Magdalenae Sophiae Barat venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?* quotquot aderant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores: *tuto procedi posse*, unanimi omnes responderunt suffragatione. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster, quum summi momenti res in deliberatione versaretur, supremam Suam sententiam Sibi de more prorogandam duxit, ut fervidis foederatisque interea precibus ad caelestem opem efflagitandam suppeteret spatium. Quumque mentem Suam patefacere postmodum statuisset, hodiernam designavit Dominicam in Septuagesima; ideoque, Divina Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *tuto procedi posse ad solemnem Beatae Magdalenae Sophiae Barat Canonizationem.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit, sexto idus februarias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae.
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

BAIOCEN.

CANONIZATIONIS BEATI IOANNIS EUDES, MISSIONARII APOSTOLICI ET INSTITUTORIS CONGREGATIONIS IESU ET MARIAE NEC NON ORDINIS BEATAE MARIAE VIRGINIS A CARITATE.

SUPER DUBIO.

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Quantum in hac venerabilis tunc Servi Dei Ioannis Eudes Beatificationis causa esset difficultatis ac laboris, cognitum est, cum praesertim super heroicis eiusdem Famuli Dei virtutibus disceptatio, maiore viginti annorum iam praeterlapso spatio, suum apud sacram hanc Congregationem sumpsit exordium. Quum enim de antiqua ageretur Causa deque Viro, qui, dum vixit, acerrimos nactus fuerat contradictores, non difficile sane fuit satis amplam et specie saltem formidolosam praefato ex capite promere et parare obiiciendi materiem, ideo adeo diuturnam, bis nempe fere saecularem, interiectam esse moram primis ordinaria actoritate ineundis et exornandis inquisitionibus, ut interim e medio tollerentur qui Dei Famulo fuerant adversati; sicque inquirendae ac detegendae veritati praeclusum quodammodo fuisse aditum.

Quae hisce, cum primum fuerunt opposita, nativa inerat vis, eam non satis percepisse visi sunt actores; sed, quum eaedem maiore quidem conatu iteratae fuerint animadversiones, hae secum illud attulerunt commodi, ut mirum in modum excitaverint acumen et sollertiam eorumdem actorum, qui proinde sibi Causaeque suae, pro re nata, prospecturi, toti fuerunt in exquirendis undique et colligendis documentis. Quumque sedulo naviterque Vaticanum in primis pervestigassent tabularium atque illud sacrae Congregationis Fidei propagandae praepositae, fauste feliciterque, quod propositum suum erat, brevi sunt assequuti; uberi namque summique pretii aequalium documentorum segete potita est Causa, quorum ope, eiusdem Patronus, cl. me. Achilles Martini, quem mors sustulit immatura, nedum e scopulis, in quos Causa impegerat, eripuit, sed evicit etiam, ut, quo ipsa florebat, integer sibi constaret honos, utque, quibus intus ditescebat, plenam in lucem educerentur praestantia atque dignitas.

Equidem, ex utroque tabulario erutis, de quibus est sermo, documentis, eisque iudicialibus actis legitime adnexis, manifesta facta est insectationum origo, quibus impetitus fuit Servus Dei, et eiusdem opera dicteriis calumniisque lacessita. Eum quippe capitali prosequebantur odio Ianseniistae, qui ferre nequaquam poterant tam insignia, quae ex universa Servi Dei vita, ex eiusdem gestis maximeque ex utraque benemerentissima condita ab eo Sodalitate in Ecclesiam Dei et in christianum populum copiose manabant et manare pergunt benefacta; eaque inter zelus eminebat, quo motus incensusque Ioannes Eudes magnopere adlaboraverat, ut omnium primus, adversus infidos, versutos maximosque Iansenistarum conatus, liturgicum Sacrorum Cordium Iesu et Mariae induceret et prolataret cultum, eiusdemque zeli heredes post se relinquerat bina ab ipso erecta Sodalitia. Ita, novo, quod accesserat, validoque communita praesidio, ex angustiis, in quibus versabatur, emersit Causa, quodque subeundum sibi fuerat, adivit tantoque cum successu superavit periculum, ut digna habita fuerit, quae singulari honestaretur praeconio fel. rec. Leonis Papae XIII; in dimittendo enim generali Coetu, qui pro heroicis discutiendis Servi Dei virtutibus fuerat coactus, laudatus Summus Pontifex augustissima haec protulit verba: *Cum agitur de Ioanne Eudes, agitur de praeclarissimo Viro, qui non solum vitae sanctimonia ad exemplum eluxit, verum etiam solerti animarum salutis studio, et praesertim per Sodalitatem ab eo institutam, late hominibus et ad perennitatem profuit. Admodum ergo cupimus, ut super virtutum excellentia tum huius Ven. Famuli Dei, tum Ven. Iuliae Billiart, de qua in postremo conventu egimus, decretoriam dicere sententiam Nobis quam primum liceat. Eo vel magis quod utriusque parens est Gallia; Gallia, inquimus, quam turbolentissima modo tempestas divexat, spem inde bonam novi apud Deum patrocinii sibi oblatam sentiet.*

Generosae autem et heroicae virtutis adeo praeclara, quae venerabilis Ioannes adquisivit sibi cumulavitque, merita rata habere et confirmare dignatus est Deus miraculorum testimonio; ideoque, praecedentibus meritis et subsequentibus signis, utrisque ad invicem se contestantibus, mutuamque sibi afferentibus lucem, duo illa, quae necessario requiruntur, habita sunt in promptu, quaeque idcirco *substantialia* solent compellari, quorum vi, venerabilis Servi Dei Ioannis Eudes formalis obtenta est Beatificatio. Huius vero Beatificationis in patriarchali Basilica Vaticana celebratis solemnibus, haud ita multo post, nova supervenisse ferebantur miracula, quorum e numero binae selectae sunt sanationes, quas veri prodigii prae se ferre notas non ita pridem evulgatum apostolicum sanxit Decretum; eapropter totum pariter, quo erat opus, adepta est Causa, ut supremum conscenderet Canonizationis fastigium.

Omnibus itaque praemissis praemittendis et probatis probandis, et maiore, quae adhiberi potuit, humana adhibita diligentia, ad integram efficiendam actorum seriem, hoc unum, iuxta sacri huius Fori statuta, supererat inquirendum, utrum videlicet, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede Beato Ioanni Eudes venerationem, tuto procedi posset ad solemnem ipsius Canonizationem; idque quum Reverendissimus Cardinalis Ludovicus Billot, causae Relator, praestitisset in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die tertia huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, omnes qui aderant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores: *tuto procedi posse*, latis suffragiis, responderunt. Verumtamen tam grave iudicium suprema claudere sententia Sua distulit Sanctissimus Dominus noster, ut interim, effusis precibus, in tanta re definienda maiora Sibi a Patre luminum auxilia compararet.

Hodierna vero auspicatissima die, qua sancti Patriarchae Ioseph, incliti Beatae Mariae Virginis Sponsi Ecclesiaeque Patroni percolitur festum, pacis Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ludovicum Billot, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beati Ioannis Eudes Canonizationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit decimo quarto calendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

BAIOCEN. seu LEXOVIEN.

CANONIZATIONIS BEATAE THERESIAE AB INFANTE IESU, VIRGINIS, MONIALIS PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM IN MONASTERIO LEXOVIENSI.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, constet in casu, et ad effectum, de quo agitur?

Pro impetrandis supremis Sanctorum honoribus Beatae Theresiae ab Infante Iesu, bina facta tamquam prodigiosa, quot nempe, pro iuridica Causae conditione, afferri probarique necesse erat, ad cognoscendum proponere sollertes actuosique curarunt actores. E duobus vero factis, quod, ordine propositionis, primum est, quodque de sorore agit Gabriela Trimusi, eiusdem sororis Gabrielae sanationem a duobus enuntiat morbis, atque adeo duo continere miracula arbitratus fuit Patronus; idque ut suaderet, ingeniose adnisus fuit, hominem veluti ante oculos ponere, qui, ruens ex alto, comminuta retulerit ossa in variis corporis partibus, puta in capite et in crure. Unde, quemadmodum in duabus illis, quae ex hominis prolapsu in eiusdem capite et in crure progenitae fuerant, organicis laesionibus duos distinctos et separatos videre est atque discernere morbos, ita in prodigiosa horum duorum morborum expulsione bina agnoscenda esse miracula idem obtendit Patronus.

Res in controversiam vocata, neque pronos neque faciles nacta est sacrae huius Congregationis Disceptatores, duplici praesertim ex capite: quippe eiusmodi quaestio consulto dataque opera expensa non fuerat a Viris in arte peritis, ab hoc sacro Ordine adlectis; et quia nulli eiusdem plane generis in medium prolati fuerant casus, e sacrae huius Congregationis praxi petiti, iique neque solummodo propositi disceptationique subiecti, sed solemnem quoque Apostolicae Sedis adepti confirmationem; ideoque eisdem visum est Disceptatoribus necessarium praesto non esse praesidium, quo freti et communiti possent, pro consultivo suo ferendo suffragio, certam ac tutam capere iudicii deliberationem. Quapropter, etsi suo non carerent pondere atque momento quae argute, pro dexteritate et peritia, quibus praestat, hoc de loco semel, bis ac tertio disceptaverat Defensor, nihilominus, si eorum vi et potestate, quod suum propositum erat assequi ille nequivit, omni certe vacua non fuerunt fructu eiusdem stu-

dium et labor; quandoquidem illuc eadem saltem spectarunt, ut huiusce sanationis, de qua est sermo, praeternaturalis magis enitesceret qualitas eiusque adaugeretur splendor.

Kochiani equidem bacilli, infensissimi ut sunt hostes, apud sinistrum sororis Gabrielae genu castra prius metati sunt; eisque non contenti, quae inibi fuerant operati et operari postea perrexerant, ad alteram, eamque satis praecipuam totius humani corporis partem, ad dorsualem nempe spinam transmigrarunt, ubi inditae perniciosaeque suae virtutis maiora quoque patrarunt facinora ita nempe, ut utrobique organicam gravissimamque pepererint et statuerint laesionem, quam in genu *arthrosinovitem chronicam* vocant, et in dorsuali spina *spondilitem chronicam* dicunt. Utraque autem haec organica laesio, quae tempori, cunctisque, quae excogitata, adhibita et applicita fuerant, rebellis usque restiterat remediis, iugiterque sese perhibuerat probaveratque indomitam, cedere tamen debuit; et, ut necesse prorsus erat, cessit reapse divinae Omnipotentiae. Deus namque, apud quem deprecatrix interposita fuerat Beata Theresia ab Infante Iesu, utrique imperavit laesioni, quae, ut suum erat, praecipienti Deo, paruit illico; momento quippe temporis soror Gabriela pristinam recuperavit sanitatem utriusque, prout inquiunt, *organi*, quod illuc usque perseveraverat tam graviter esse laesum, eiusdemque plenum perfectumque iterum adepta fuit usum.

Hisce gemina sunt, quae locum sibi vindicant in altera Mariae Pellemans sanatione; praefata enim mulier a tuberculosi, qua in pulmonibus et in intestinis miserrime divexabatur, post praesentissimum exoratum Beatae Theresiae ab Infante Iesu patrocinium super eiusdem Beatae sepulcrum, ad quod devota mulier fuerat peregrinata, subito perfecteque evasit immunis planeque facta est sospes.

Non multis itaque opus fuit, ut in hisce duabus sanationibus in tuto posita esset miraculi veritas, quae immo inusitato quodam coruscare visa est splendore ob peculiaria quaedam adiuncta, quibus eaedem binae praeditae sunt sanationes. Factum propterea est, ut perfacili sane expeditaque ratione instituta processerit quaestio, quae idcirco tribus de more disceptationibus perfici absolvique potuit; binis enim, quae praecesserant, antepraeparatoriae et praeparatoriae, Congregationibus, generalis successit Congregatio, quae, die decima septima huius currentis mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: ***An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede Beatae Theresiae ab Infante Iesu venerationem, constet in casu et ad effectum, de quo agitur?*** Reverendissimi Cardinales et Patres Consul-

tores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quae Sanctissimus Dominus noster intento laetoque persequutus fuit animo, sed ab aperienda mente Sua supersedit, ratus exorari Deum oportere ante edendum supremum in re tam gravi iudicium. Quod quidem quum patefacere postmodum statuisset, hodiernam designavit diem, qua, sancto gaudio perfusa, universa laetatur Ecclesia, ob festum sancti Patriarchae Ioseph, Ecclesiae universae Patroni; ideoque, devotissime oblata propitiationis Hostia, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Gabrielae Trimusi a chronica arthrosinovite sinistri genu, simulque a chronica spondilite infimae spinae dorsualis, utraque naturae tubercularis;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Mariae Pellemans a chronica pulmonum atque intestinorum tuberculosi.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit decimo quarto calendas Apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

ROMANA seu MACERATEN. et TOLENTINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI VINCENTII MARIAE STRAMBI, E CONGREGATIONE CLERICORUM EXCALCEATORUM SS.MAE CRUCIS ET PASSIONIS D. N. I. C., EPISCOPI OLIM MACERATENSIS ET TOLENTINATIS.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Laudabili sane diligentia perspicuamque in respondendo sequutus methodum Patronus praenobilem hanc, quam agit, obtinuit Causam; quandoquidem quod probandum assumpserat ille, probavit reapse; nimirum has binas, quae, deprecatore apud Deum adhibito fideli Eiusdem fa-

mulo, venerabili Vincentio Maria Strambi, patratae fuerunt, sanationes veri nominis prodigio esse adsignandas. Iis namque, quae iudicialibus consignata erant tabulis innixus et suffultus, maximoque auxilio adiutus, atque medicae et chirurgicae scientiae lumine illustratus, quae afferre et admovere, prout suum erat, iudiciales sategerunt periti, non difficile eidem fuit Patrono cunctis, quibus opus erat, sive iuris sive facti, potiri elementis. Quemadmodum enim ex effectibus in propriae causae cognitionem quis adducitur, ita e complexione phaenomenorum, quae in aegroto puerulo Petro Salani, de quo primo loco agitur, animadversa fuerunt, quaeque ab oculatis relata sunt testibus, ad morbi causam, unde eadem promanarunt phaenomena, adsurgere licuit, eamque, iuxta salutaris artis Praeceptores, in dyphterico morbo invenire atque statuere. Dyphtericus autem iste morbus, specifico opportunoque non adhibito remedio, maleficas suas exserere et explicare potuit vires, eisque pervadere et inficere corpus pueruli, qui propterea in gravissimum vitae discrimen fuit redactus, eumque iam moriturum reliquerat a curatione medicus.

Inter haec, mulier quaedam, nomine Maria Brancoli, quae praefati venerabilis Servi Dei Vincentii Mariae Strambi reliquiam, eiusdem nempe vestis frustulum, religiose custodiebat, magnaque in eum ferebatur devotione, reliquiam ipsam pueruli gutturi, ubi acerbius desaeviebat morbus, applicuit. Et ecce, ex impendentis mortis faucibus veluti ereptus, ad sanitatem reversus est puerulus, quaeque illuc usque perseveraverant, atque extremum minitata fuerant exitium, repente morbosa evanuerunt phaenomena; cecidit quippe abiitque febris; collum, guttur, oculi, facies, quae tumescebant inflatione, detumuerunt; quem omnem fere amiserant motum, resumpserunt brachia, cunctisque inspicientibus et admirantibus hilarem vultu atque festivum se puerulus exhibuit.

Iamvero, quum dyphtericus morbus et ipse organicus sit, et organicas quoque in aegrotante puerulo quum pepererit laesiones, tam laetus tamque insperatus qui, ceu nuper descriptus est, insequutus fuit eventus, viribus naturae contingere non potuisset unquam; tardo siquidem et patienti gressu operantur naturae vires. Forsitan quae longa annorum serie molita fuerat natura, momentum temporis evertit ac destruit; numquam vero quae disiecta et eversa fuerant, repente atque ex integro instauravit natura. Quod sane secum ipsi reputantes testes, in pueruli Petri Salani sanatione et viderunt et agnoverunt miraculum, eosque quin vel minime fallerentur opinione sua, perspectam immo intuitos esse veritatem, eamque debito prosequutos fuisse obsequio, pro experientia atque doctrina, quibus tantopere praestant, e proposito docuerunt planeque ostenderunt aeque tres, qui ex officio, acciti fuerant periti.

Firmior etiam atque clarior emersit miraculi probatio ad alteram quod spectat puellae Theresiae Rafanelli sanationem, quae, licet, ordine propositionis, posterior sit, ratione tamen aetatis prior est atque senior; sequuta quippe fuit abhinc plenum circiter iam revolutum saeculum, anno videlicet millesimo octingentesimo vigesimo nono, quinquennio vix elapso a pretioso venerabilis Famuli Dei obitu. Nihilominus Apostolicae inquisitionis tempore adhuc in vivis erant, iique in ius vocati, auditi perpensique sunt de visu testes, eosque inter sanata Theresia Rafanelli, quae interim adoleverat longeque praetergressa pubertatem erat, a curatione medicus et alter, qui ad consultationem fuerat adscitus, aliique, qui, dum Theresia detenta infirmitate fuit, eiusdem adstiterant lateri; ideoque ex hoc vetustatis capite quin aliquid detrimenti collectae caperent probationes, eaedem immo omnibus et singulis a iure requisitis praeditae instructaeque repertae sunt conditionibus. Quodque insuper maius est atque praestantius, iudicium, quod circa praeternaturalem eiusdem sanationis characterem, suo tempore, ambo protulerant a curatione medici, idem profecto est atque illud, quod hodierni ab hac sacra Congregatione adlecti, unanimes pronuntiarunt periti Viri. Neque secus esse poterat; tam cito enim tamque perfecte ab organico morbo et ab organicis externisque, quas morbus produxerat, laesionibus, post exoratum venerabilis Famuli Dei Vincentii Mariae Strambi patrocinium, subsequuta est sanatio, ut eam divinum esse opus patuerit manifesto.

Ita, post heroicas sancitas et declaratas, solemni Apostolicae Sedis iudicio, exercitas a venerabili Servo Dei Vincentio Maria Strambi christianas virtutes, quod desiderabatur, suprema eiusdem Apostolicae Sedis auctoritate comprobatum, divinum accessit miraculorum testimonium. Quae namque in binis praehabitis Congregationibus, antepraeparatoria et praeparatoria, instituta et iterata fuerat quaestio, ad optatum perducta est exitum in Congregatione generali, quae, die tertia huius currentis mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Qui convenerant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores proprias exposuerunt sententias, quas Sanctissimus Dominus noster intento studiosoque persequutus fuit animo, sed supremum Suum iudicium censuit Sibi differendum ad caeleste lumen implorandum. Quumque mentem Suam manifestam facere decrevisset, hodiernam designavit iucundissimam diem, qua per totum catholicum Orbem solemne Patriarchae Sancti Ioseph peragitur festum; eapropter, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes acciri iussit Reverendissimum

Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo scilicet *instantaneae perfectaeque sanationis pueruli Petri Salani a lethali diphterico morbo, quo in gutture et in naso praecipue laborabat;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis puellae Theresiae Rafanelli a morbo, ut vocant, limphoadenite tubercolari, ulcerosa, diffusa et cum marasmo et cachexia coniuncta.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit decimo quarto calendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

V

AVENIONEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVARUM DEI SORORUM IPHIGENIAE A S. MATTHAEO, E CONGREGATIONE SORORUM AB ADORATIONE SANCTISSIMI SACRAMENTI; ELISABETH THERESIAE A SACRO CORDE IESU, ORDINIS URSULINARUM; MARIAE ROSAE, ORDINIS SANCTI BENEDICTI; MARIAE A S. HENRICO, ORDINIS CISTERCIENSIS, ET SOCIARUM.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?

Cum primum, tres et viginti ante annos, ad hanc sacram Congregationem delata est Beatificationis seu Declarationis martyrii causa sexdecim monialium Carmelitidum Compendiensium, quae, furente gallica perturbatione, iulio mense anni millesimi septingentesimi nonagesimi quarti, in urbe Galliarum principe extremo mactatae fuerunt supplicio, arduum videri fortasse potuit negotium decernere, utrum ex tam ingenti cuiusvis aetatis, sexus et conditionis hominum multitudine, qui horrifica ea tempestate absumpti sunt, aliqui saltem inveniri possent, qui, uti veri Christi

martyres, in Ecclesia Dei essent colendi. Quamquam vero, ob multiplex atque varium, quod prae se tulit ingenium ea, quae, octavo decimo iam occasuro saeculo, adeo tristi celebritate insignis per Galliam finitimasque regiones facta est rerum omnium commotio, superius generatim proposita quaestio multis gravibusque impeditam se praeberet difficultatibus, in peculiari tamen casu, ad praefatam nempe quod attinet Causam, ex universo allatarum probationum instructu satis elementorum ducere et sumere licuit, quorum ope, ea, qua opus erat, etiam ex parte tyranni seu persecutoris in tuto posita est causa: ita nempe ut, ceteris concurrentibus a iure requisitis, suum optatum exitum adepta fuerit haec Beatificationis causa. Cui, breve post temporis intervallum, altera generis eiusdem, quatuor nempe Puellarum a Caritate et undecim Monialium Ursulinarum successit Causa, quae proinde eamdem ingressa quum fuerit viam, eamdem tenuit metam; idque eo commodius atque tutius ipsi obtigit, quo strata magis et complanata reddita via est ex aurea doctrina, quam in medium afferre cura fuit, quamque de christiano martyrio tradit Angelicus Doctor, iuxta quam *omnium virtutum opera, secundum quod referuntur in Deum, sunt quaedam protestationes fidei, per quam nobis innotescit quod Deus huiusmodi opera a nobis requirit, et nos pro eis remunerat. Et secundum hoc possunt esse causa martyrii. Et ideo ut christianus patitur non solum qui patitur pro fidei confessione, quae fit per verba, sed etiam quicumque patitur pro quocumque bono opere faciendo vel pro quocumque peccato vitando propter Christum; quia bonum hoc pertinet ad fidei protestationem* (2ª 2ae, quaest. CXXIV, art. 5).

Hae igitur binae, quae praecesserant iudicataeque fuerant Causae, uti facile praevidendum erat, plurimum utilitatis attulerunt huic tertiae, quae in eadem ac illae, plus minusve, versatur conditione, quaeque de martyrio est deque causa martyrii duarum et triginta venerabilium Dei Ancillarum, quarum haec sunt nomina: Soror Maria Rosa, Soror Iphigenia a S. Matthaeo, Soror a S. Pelagia, Soror Theoctista Maria, Soror a S. Martino, Soror Rosa a S. Xaverio, Soror Martha ab Angelo Bono, Soror Magdalena a Matre Dei, Soror ab Annunciatione, Soror a S. Alexio, Soror Amata a Iesu, Soror Maria a Iesu, Soror a S. Ioachimo, Soror a S. Augustino, – Soror a Corde Iesu, Soror Maria ab Angelis, Soror Magdalena a SSmo Sacramento, Soror Catharina a Iesu, Soror a S. Francisca, Soror a S. Sophia, Soror Agnes a S. Ludovico, Soror a S. Bernardo, Soror a S. Basilio, Soror Maria a S. Henrico, Soror a Sacro Corde Mariae. Gloriosi huius manipuli princeps exstat Soror Maria Rosa, ex Ordine S. Benedicti, eamque una et triginta subsequuntur Sorores, ex quibus tredecim ad Congregationem pertinent, quae ab Adoratione perpetua nomen sumit, sexdecim vero sunt sanctimoniales Ursulinae, eisque binae adiiciendae germanae Sorores, quae

quum ab asceterio Avenionensi S. Catharinae, Ordinis Cisterciensis, depulsae fuerint, Ursulinarum coenobium petierunt, unaque cum illis commune perpessae sunt extremum supplicium.

Equidem, harum duarum et triginta venerabilium Dei Famularum passio una cum omnibus suis circumstantiis temporis, loci ac personarum, prout revera accidit atque fideliter graphiceque iudicialibus descripta est in actis, et in qua *materiale* situm est martyrium, eisdem adhibitis normis, de quibus supra incidit mentio, ipsa nimirum passio, quadam tamquam admota face, novo coruscavit splendore eique magni ponderis magnique momenti facta fuit accessio. Comperta enim et explorata in conspectum quoque se prodidit causa, qua ad capitis poenam infligendam motus est tyrannus seu persecutor, et qua singulae duae et triginta venerabiles Dei Ancillae motae fuerunt ad supremum subeundum supplicium; eaque ex causa demonstratio emersit *formalis* martyrii, quemadmodum accommodate graviterque monebat vetustissima illa et celebrata sententia, quam passim usurpant Theologi, cum de christiano martyrio eis data opera edisserere contingit; videlicet *Martyrem non fieri poena, sed causa.*

Hac via et ratione, suoque perite industrieque perfungente munere causae Patrono, plana satis et expedita disceptatio processit. Apte siquidem sciteque concinnatae, sed leves paucaeque numero in Congregatione antepraeparatoria propositae fuerunt Animadversiones, eaeque, itinere progrediente, pauciores effectae, omnem vim suam amittere visae sunt in Congregatione praeparatoria, donec nullae quasi superfuerunt in Congregatione generali, quae, die decima proxime praeteriti mensis februarii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali, Vincentio Vannutelli, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quibus tamen exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremam Suam sententiam Sibi de more prorogandam duxit, ut precationi interea suppeteret spatium. Quumque mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam elegit optatissimam diem, quae solemnibus in honorem Patriarchae sancti Ioseph est consecrata; ideoque, perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes accersiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Ita constare de martyrio et causa mar-*

tyrii harum duarum et triginta venerabilium Dei Famularum, supra recensitarum, ut procedi possit ad ulteriora, in casu et ad effectum, de quo agitur.

Hoc Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis inseri iussit decimo quarto calendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VI

LAUSANNEN.

CANONIZATIONIS BEATI PETRI CANISII, CONFESSORIS, SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Cum de qualibet agitur quaestione, si ritu praesertim iudiciali instituta eadem sit eodemque idcirco ritu sit absolvenda et dirimenda, quaestionis ipsius duae sunt et esse debent partes, quarum una in facto sita est, altera vero circa ius versatur. Receptissimae huic ut obtemperarent normae eamque debito, uti par erat, prosequerentur obsequio sacrae huius Congregationis Disceptatores, ex iis, quae facti sunt quaeque primam disceptationi subiectam sororis Ignatiae Walburgae Scheneller sanationem respiciunt, profecti, e cunctis, quae iudicialibus consignata sunt tabulis, quaeque e testibus promanant iuratis, oculatis optimaque scientia instructis, compertum sibi facere potuerunt atque exploratum istud: quod scilicet soror Ignatia, quae occlusione intestinali cruciata erat, ad extremum adducta fuerat vitae discrimen ita nempe, ut esset iam moritura. Nihilominus eadem soror Ignatia, quae illuc usque in eodem perseveraverat proxime impendentis mortis statu, vix atque ipsi admota fuit sacra Beati Petri Canisii reliquia, contra atque, praeeunte a curatione medico, communiter iudicatum fuerat, nedum mortua non est, verum et vixit, et sana facta est, et ad pristinam reversa est valetudinem, mirantibus et stupentibus cunctis, quum nulla locum paullo ante habuerit notatu digna ventris exoneratio, neque ulla adhibita fuerit chirurgica operatio.

Hisce in facto constitutis, ad alteram positae quaestionis partem, quae in iure consistit, descendere oportuit; de facto enim quodnam ferendum sit iudicium, pendet a iure; quumque in istiusmodi quaestionibus, quas *technicas* vocant, de peculiari agatur iure, illud addiscere necesse fuit a viris in arte peritis, quos inter medicus est accensendus, qui aegrotanti sorori Ignatiae a curatione fuit. Hic enim probe noverat occlusionem intestinalem, qua tam acerbe soror Ignatia divexata erat, non morbum, sed morbi symptoma habendum esse et esse; ideoque ad morbi causam, unde praefatum derivatum fuerat symptoma, progressus ille est, eamque in tubercolari adinvenit affectione; sicque, agnita statutaque morbi natura, nonnisi in chirurgica operatione omnem repositam esse salutis spem omneque certae vitandae mortis situm esse remedium, idem ipse semel atque iterum edixit contestatusque fuit a curatione medicus. Neque in hoc falsus fuit hac opinione sua, sicut ipsimet tres agnoverunt aperteque professi sunt iudiciales periti, quorum penes omnia tribunalia summa est auctoritas. Et merito quidem, quippe qui ex officio advocantur sacramentique religione adstringuntur; unde de illis scribens Benedictus XIV, apposite monet quod eorum iudicium apud sacram hanc Congregationem *pluris aestimatur quam aliorum, qui ... curationi aegrotantis operam praestiterunt;* et ad quos *praecipue spectat rationes ab aliis allatas sedulo ponderare, earum momenta sedulo examini subiicere et causas et symptomata morbi ab aegroti medicis relata ad trutinam revocare* (Lib. IV, p. 1 , cap. 8, num. 4–5). Utramque itaque si quis complectatur initae quaestionis partem, sive quae in facto totum sui nanciscitur fundamentum, sive quae ad ius spectat, seu ex medicae aut chirurgicae rei scientia ille didicerat; si unam et alteram partem invicem conferre diligenter attenteque postea studeat, accurata ex ista comparatione necessariam et claram sibi adquirit miraculi demonstrationem, quemadmodum adquisiverunt sibi tres periti Viri, qui ab hac sacra Congregatione ex officio fuerant acciti; eorum quippe communi concordique sententia, sororis Ignatiae sanationem nonnisi miraculo fieri potuisse.

Neque secus de altera dicendum Fratris Petri Schmitz, e Societate Iesu, sanatione. Quae tria enim, ut iuris et facti pariter satisfieret quaestioni, probanda proposita fuerant Patrono; unum, quod scilicet de lethali revera actum esset *sepsis* morbo; alterum, quod nempe nulla tribuenda esset vis et efficacia adhibito *polivalentis seri* remedio; tertium, quod nimirum repentina et perfecta contigerit sanatio, eadem haec tria probasse Patronum et Summarium ostendit denuo excussum et pervolutatum, et ea suaserunt, quae valide apteque in medium afferenda idem egit Patronus, maximeque evicerunt trium iudicialium peritorum gravissima scripto exarata suffragia, eaque inter illud a tertio editum ex officio perito, qui in pecu-

liaribus hisce dignoscendis et curandis morbis singulari praeditus est excellitque peritia, eumque propterea quaesita meritis appellatio decet, vulgo *specialista*.

Quum igitur, quae exorsa fuerat, disceptationi praefuisset norma, de qua initio dicendi facta fuit mentio, quumque progredientem disceptationem et ad suum properantem exitum eadem rexisset et moderata fuisset norma, factum exinde fuit, ut, quo tendebat, eo expedite secureque advenerit instituta iudicialis actio. Binas namque praehabitas, antepraeparatoriam et praeparatoriam, Congregationes, generalis subsequuta est Congregatio, quae, die vigesima quarta huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet, post indultam ab Apostolica Sede Beato Petro Canisio venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores proprias quisque exposuerunt sententias, quibus tamen intento studiosoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremum Sibi de more prorogandum duxit iudicium, effusis interim iteratisque precibus, caelestis luminis copiam imploraturus. Quumque mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam Passionis; eapropter, post devotissime oblatum divinae Maiestati Eucharisticum sacrificium, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Ignatiae Walburgae Scheneller ab occlusione intestinorum ex affectione tuberculari;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Fr. Petri Schmitz, e Societate Iesu, a lethali sepsis morbo.*

Hoc autem Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis inseri praecepit quarto calendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VII

DUBIUM

A Sacra Rituum Congregatione, pro opportuna declaratione, postulatum est: « Utrum in ecclesiis, etiam Religiosorum, in quibus est obligatio chori, « et una tantum Missa conventualis celebratur, quoties simul occurrant « aliqua ex Feriis Missam propriam habentibus vel Vigilia, atque Festum « duplex maius vel minus aut semiduplex, ipsa Missa debeat dici de Feria « vel Vigilia, an potius de festo occurrente ? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, propositae quaestioni respondendum censuit: « ***Affirmative*** ad primam par- « tem, ***negative*** ad secundam; iuxta novas Missalis Romani rubricas, tit. I, « n. 4 ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac decrevit, quacumque consuetudine non obstante. Die 28 februarii 1925.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (PIERCY-NUNZIANTE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñae Hortensiae Nunziante, Ducissae de Mignano, in causa conventae, eandem citamus, ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 30 aprilis 1925, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis Dñae Hortensiae Nunziante, Ducissae de Mignano, curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur. *

I. Grazioli *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 martii 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Hortensie Nunziante, Duchesse de Mignano, défenderesse en cette cause, Nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 30 Avril 1925, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage, dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Mme Hortensie Nunziante, Duchesse de Mignano, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SUPREMA SACRA CONGREGAZIONE DEL S. OFFICIO

AVVISO DI CONCORSO

È aperto il concorso all'Ufficio di Sostituto-notaro presso la Suprema S. Congregazione del S. Offizio.

I sacerdoti che volessero prendervi parte, purchè abbiano raggiunto gli anni 30 di età e non oltrepassati gli anni 45, dovranno esibire alla Cancelleria della stessa S. Congregazione, entro un mese dalla data del presente avviso, la domanda corredata dal « nulla osta » del proprio Ordinario, insieme ai documenti degli studi ecclesiastici compiuti, dei gradi accademici conseguiti e di altri titoli.

Si terrà in particolare considerazione la conoscenza di lingue estere.

Il concorso consisterà in una prova scritta su temi di Teologia e di Diritto Canonico, con riguardo particolare alle materie che sono di competenza propria della S. Congregazione.

L'esame di concorso avrà luogo giovedì 23 aprile p. v., nei locali della Cancelleria del S. Officio alle ore 8 ant.

Roma, dalla S. Congregazione del S. Officio, 9 marzo 1925.

Carlo Perosi, *Assessore.*

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 3 marzo 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, innanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Em̃i e Rm̃i Signori Cardinali, i Rm̃i Prelati ed i Consultori Teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio detto del *Tuto* per la solenne Canonizzazione del Beato Giovanni Eudes, Missionario Apostolico e Fondatore della Congregazione di Gesù e Maria, nonchè dell'Ordine della Beata Maria Vergine della Carità; e quindi su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Servo di Dio Vincenzo Maria Strambi, della Congregazione dei Chierici Regolari Scalzi della Sam̃a Croce e Passione di N. S. G. C., già Vescovo di Macerata e Tolentino.

Martedì, 10 marzo 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Em̃i e Rm̃i Signori Cardinali e col voto dei Rm̃i Prelati e dei Consultori teologi componenti la sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione

Preparatoria per discutere il dubbio su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard, Sacerdote secolare e Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti del Ssmo Sacramento, i quali miracoli vengono proposti per la Beatificazione del medesimo Ven. Servo di Dio.

Martedì, 17 marzo 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Beata Teresa del Bambin Gesù, Religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi, i quali miracoli vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì, 24 marzo 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del Santo Padre si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto:

1° dapprima sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Pietro Canisio, Confessore, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù; e quindi, supposta l'approvazione di detti miracoli, sul dubbio detto del *tuto* per la solenne Canonizzazione del medesimo Beato;

2° sul dubbio detto del *tuto* per la solenne Canonizzazione della Beata Teresa del Bambin Gesù, Religiosa Professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi;

3° sul dubbio detto del *tuto* per la solenne Beatificazione del Ven. Servo di Dio Vincenzo Maria Strambi, della Congregazione dei Chierici Regolari Scalzi della Ssma Croce e Passione di N. S. G. C., già Vescovo di Macerata e Tolentino.

Martedì, 31 marzo 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni e prodigi dei Servi di Dio Giovanni de Brébeuf, Gabriele Lalemant, Antonio Daniel, Carlo Garnier, Natale Chabanel, Isacco Jogues, Sacerdoti; Renato Goupil e Giovanni de la Lande, Coadiutori della Compagnia di Gesù, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede.

SACRA PENITENZIERIA APOSTOLICA

AVVISO DI CONCORSO

Nel Tribunale della S. Penitenzieria Apostolica avrà luogo il concorso per un posto di Officiale minore; i Sacerdoti che volessero prendervi parte entro un mese dalla data del presente avviso dovranno presentare alla Segreteria dello stesso S. Tribunale la domanda con le opportune generalità, corredata del « nulla osta » del rispettivo Ordinario e di altri documenti che credessero opportuno di esibire.

L'esame pel concorso consisterà in due prove, una scritta e l'altra orale, su temi di Teologia Morale e di Diritto Canonico, e si terrà in particolare considerazione la conoscenza di lingue estere.

Il concorso avrà luogo nei locali della S. Penitenzieria (Via S. Uffizio, 5), in giorni che saranno notificati ai singoli interessati.

Roma, dalla S. Penitenzieria Apostolica, 25 marzo 1925.

S. Luzio, *Reggente.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

2 marzo 1925. Gli Emi Signori Cardinali Luigi Sincero ed Evaristo Lucidi, *Membri della S. C. per la Chiesa Orientale.*

14 » » Monsig. Sosio D'Angelo e il Revmo D. Giustiniano Serédi, O. S. B., *Consultori della S. C. del Concilio.*

21 » » Monsig. Raffaele Carlo Rossi, Arcivescovo di Tessalonica e Assessore della S. C. Concistoriale, *Consultore della S. C. degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

3 febbraio 1925. L'Emo Sig. Card. Gaetano Sbarretti, *Protettore degli Oblati di Maria Vergine in Torino.*

18 » » L'Emo Sig. Card. Giovanni Tacci, *Protettore della Confraternita della Ssma Trinità in Macerata.*

7 marzo » Monsig. Serafino Cimino, Arcivescovo tit. di Cirro, *Delegato Apostolico nel Messico.*

16 » » L'Emo Sig. Card. Camillo Laurenti, *Protettore delle Suore delle Poverelle, di Bergamo.*

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

29 dicembre 1924. Monsig. Lazzaro Podestà, della diocesi di Chiavari.
19 febbraio 1925. Monsig. David Gosselin, dell'archidiocesi di Quebec.
21 » » Monsig. Francesco Greco, della diocesi di Lecce.
27 » » Monsig. Ercole Attuoni, dell'archidiocesi di Pisa.
» » » Monsig. Aristo Manghi, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Nicola Zucchelli, della medesima archidiocesi.
9 marzo » Monsig. Adamo Schreiber, della diocesi di Magonza.
14 » » Monsig. Giorgio Wohlmuth, della diocesi di Eichstätt.

Prelati Domestici di S. S.:

8 settembre 1924. Monsig. Matteo Bauchinger, della diocesi di St. Pölten.
8 novembre » Monsig. Leonardo Menard, della dioc. di Alexandria (S. U. A.).
26 » » Monsig. Michele Cavallo, della diocesi di Noto.
4 gennaio 1925 Monsig. Giuseppe Sorrentino, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Felice Castano, della diocesi di Zamora.
19 febbraio » Monsig. Ilario Fortier, dell'archidiocesi di Quebec.
21 » » Monsig. Tommaso Glasnovic, della diocesi di Scopia.
26 » » Monsig. Teodoro Kasper, della diocesi di Budweis.
28 » » Monsig. Pietro Biermann, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Tommaso Shannon, della medesima archidiocesi.
5 marzo » Monsig. Emmanuele Pokorny, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Giuseppe Trikál, della medesima archidiocesi.
6 » » Monsig. Edoardo Busca, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Monsig. Stefano Rada, della diocesi di Vesprimia.
10 » » Monsig. Giuseppe Pazman, dell'archidiocesi di Zagabria.
11 » » Monsig. Giovanni Hannsowicz, della diocesi di Vilna.
12 » » Monsig. Arturo Giuseppe Hetherington, della dioc. di Calgary.
13 » » Monsig. Michele May, della diocesi di Hartford.
14 » » Monsig. Antonio Scharnagl, dell'archidiocesi di Monaco di Baviera.
16 » » Monsig. Federico Laon, della diocesi di Rottenburg.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

17 febbraio 1925. Al sig. Enrico Held, Presidente del Consiglio dei Ministri e Ministro degli Esteri in Baviera.

17 febbraio 1925. Al sig. dott. Eugenio von Knilling, presidente dell'Amministrazione del Debito Pubblico, in Baviera.

21 » » Al sig. dott. Battista Saavedra, presidente della Repubblica di Bolivia.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

17 febbraio 1925. Al sig. barone Paolo von Stengel (Baviera).

14 marzo » Al sig. Carlo Speck (Baviera).

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

17 febbraio 1925. Al sig. dott. Franz Matt, Ministro dell'Insegnamento e del Culto in Baviera.

» » » Al sig. dott. Guglielmo Krausneck, Ministro delle Finanze in Baviera.

19 » » Al sig. conte Maggiorino Capello, Ministro del Nicaragua presso la Santa Sede.

La Commenda con placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

17 febbraio 1925. Al sig. Francesco Goldenberger (Baviera).

» » » Al sig. Benedetto Stepperger (Baviera).

28 » » Al sig. Dionisio F. Kelly, dell'archidiocesi di Chicago.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

2 maggio 1924. Al sig. dott. Gaetano Rossi, dell'archidiocesi di Modena.

21 gennaio 1925. Al sig. ing. Pietro Contini (Roma).

26 » » Al sig. Giorgio Legrand, della diocesi di Namur.

30 » » Al sig. architetto Ottaviano Kock (Roma).

» » » Al sig. avv. Felice Masera, dell'archidiocesi di Torino.

9 febbraio » Al sig. Fernando Favier, della diocesi di Nizza.

14 » » Al sig. Francesco Pieler, della diocesi di Breslavia.

16 » » Al sig. cav. Silvano Fuzelier, della diocesi di Versailles.

18 » » Al sig. Enrico Werner, della diocesi di Breslavia.

19 » » Al sig. dott. Ettore Campani, dell'archidiocesi di Firenze.

21 » » Al sig. Luigi Giuseppe Enrico La Rue, dell'archid. di Quebec.

» » » Al sig. I. Eldedge Morier, della diocesi di Prince Albert.

» » » Al sig. dott. Vitoldo Kepinski, dell'archidiocesi di Varsavia.

28 » » Al sig. barone Enrico Bianco, dell'archidiocesi di Torino.

5 marzo » Al sig. dott. Giuseppe D. M. Becigneul, della dioc. di Nantes.

» » » Al sig. marchese Alberto De Dion, della medesima diocesi.

» » » Al sig. marchese Enrico De La Ferronays, della medesima diocesi.

9 » » Al sig. Enrico Raëskin, della diocesi di Harlem.

11 marzo 1925. Al sig. Gualtiero E. Guyette, dell'archidiocesi di Boston.
» » » Al sig. cav. Giuseppe Sterbini (Roma).
» » » Al sig. Remo Vigorelli, della diocesi di Novara.
12 » » Al sig. Luigi Formaggia, dell'archidiocesi di Milano.
14 » » Al sig. Giulio Desmonts, dell'archidiocesi di Parigi.
20 » » Al sig. Adiutore Maranda, dell'archidiocesi di Quebec.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

9 gennaio 1924. Al sig. prof. Paolo De Laet, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Andrea Hoornaert, della medesima archidiocesi.
17 maggio » Al sig. Emilio Maufras, della diocesi di La Rochelle.
30 » » Al sig. Edmondo Briers, della diocesi di Liegi.
29 novembre » Al sig. ing. Pietro Scibilia, dell'archidiocesi di Palermo.
22 gennaio 1925. Al sig. conte Carlo de Chauveau, dell'archidiocesi di Parigi.
28 » » Al sig. prof. Augusto Pilate, dell'archidiocesi di Cambrai.
30 » » Al sig. Alfonso Liégeois, della diocesi di Tournay.
» » » Al sig. Ernesto Malochet, della diocesi di Moulin.
» » » Al sig. dott. Bernardo Lovera, dell'archidiocesi di Torino.
4 febbraio » Al sig. Gualtiero Giovanni Walsh, della diocesi di Leeds
13 » » Al sig. Guido Parisi (Roma).
16 » » Al sig. Arturo Deletoille, della diocesi di Arras.
» » » Al sig. Maurizio Moncomble, della medesima diocesi.
18 » » Al sig. avv. Ennio Zelioli, della diocesi di Cremona.
19 » » Al sig. Carlo Bernardo Schölvinck, della diocesi di Harlem.
» » » Al sig. ing. Francesco M. Bellandi, dell'archid. di Firenze.
» » » Al sig. Stefano Dutel, dell'archidiocesi di Lione.
28 » » Al sig. Francesco Saverio Mudd, dell'archidiocesi di Chicago.
10 marzo » Al sig. Pietro Sarzano, della diocesi di Novara.
12 » » Al sig. dott. Eugenio De Clerck, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Leone Ingeveld, della medesima archidiocesi.
14 » » Al sig. W. Bertram Rumann, del vicariato apostolico della Nigeria Occidentale.
» » » Al sig. Michele Giovanni Corbett, del vicariato apostolico della Carolina Settentrionale.
» » » Al sig. Gualtiero I. Bergen, del medesimo vicariato.
17 » » Al sig. Nicola Leaño, dell'archidiocesi di Guadalajara.
» » » Al sig. Francesco Marron Alonso, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Luigi B. De La Mora, della medesima archidiocesi.
21 » » Al sig. dott. Enrico Zerhusen, della diocesi di Münster.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

30 settembre 1924. Al sig. Luigi Schutjes, della diocesi di Liegi.

La Gran Croce dell'Ordine di San Silvestro Papa:

17 febbraio 1925. Al sig. dott. Giovanni Schmelzle, consigliere di Stato nel Ministero degli Esteri di Baviera.

14 marzo » Al sig. Enrico Königbauer, presidente del Landtag nella Baviera.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

30 gennaio 1925. Al sig. prof. Mario Sarto, dell'archidiocesi di Bologna.

18 febbraio » Al sig. Luigi Antonio Aigio-Kgo, del vicariato apostolico della Birmania Orientale.

14 marzo » Al sig. Antonio Staedele, membro del Landtag nella Baviera.

20 » » Al sig. cav. Giuseppe Scavino, dell'archidiocesi di Vercelli.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

26 gennaio 1925. Al sig. Carlo Bologna, dell'archidiocesi di Torino.

28 » » Al sig. dott. Adalberto Tilless, della diocesi di Neosolio.

31 » » Al sig. Gerardo E. Pl. Bloemen, dell'archidiocesi di Utrecht.

14 febbraio » Al sig. Alberto Nino, del vicariato apostolico dei Piani di San Martino.

21 » » Al sig. Giuseppe Meschia, dell'archidiocesi di Milano.

6 marzo » Al sig. Giuseppe Comi, dell'archidiocesi di Torino.

9 » » Al sig. Giuseppe Sahuc, dell'archidiocesi di Tolosa.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri segreti Soprannumerari di S. S.:

20 febbraio » Monsig. Benedetto Nardi, della diocesi di Macerata e Tolentino.

27 » » Monsig. Luigi Ceccoli, della diocesi di Montefeltro.

2 marzo » Monsig. Egidio Allais, della diocesi di Saluzzo.

5 » » Monsig. Giuseppe A. Mc Quaid, della diocesi di Little Rock.

9 » » Monsig. Giovanni Molony, dell'Ordinariato Castrense della Gran Brettagna.

12 » » Monsig. Enrico Snoeijs, del vicariato apostolico di Norvegia.

» » » Monsig. Carlo Kjelstrup, del medesimo vicariato.

12 marzo 1925. Monsig. Olav Offerdahl, del medesimo vicariato.
13 » » Monsig. Alessandro Bersani, della diocesi di Piacenza.
16 » » Monsig. Pietro Marinone, dell'archidiocesi di Vercelli.
» » » Monsig. Desiderio Järesy, della diocesi di Csanád.
» » » Monsig. Letaro Unterweger, della medesima diocesi.
18 » » Monsig. Carlo Kienel, della diocesi di Breslavia.
20 » » Monsig. Luigi Albertinotti, della diocesi di Novara.
21 » » Monsig. Angelo Rigoli, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Monsig. Luigi Motta, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Gerolamo Colombo, della medesima archidiocesi
» » » Monsig. Fortunato Casero, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Baumann, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Giuseppe Tiefenthaler, della medesima archidiocesi.

Cameriere segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

2 marzo 1925. Il sig. Pietro Cailliau, della diocesi di Versailles.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

20 febbraio 1925. Monsig. Luigi Vaccari, della diocesi dei Marsi.
21 marzo » Monsig. Ansgario Gageur, della diocesi di Rottemburg.
» » » Monsig. Paolo Widmaier, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Paolo Pfaff, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giorgio Stauber, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Straubinger, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adolfo Rombold, della medesima diocesi.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

2 marzo 1925. Il sig. Giuseppe Uber (Roma).

NECROLOGIO

9 febbraio 1924. Monsig. Riccardo Collins, Vescovo di Hexham e Newcastle.
13 maggio » Monsig. Floriano Stan, Vescovo tit. di Axiopolis.
6 agosto » Monsig. Tommaso Giuseppe Dowling, Vescovo di Hamilton.
20 febbraio 1925. Monsig. Giovanni M. Rodolfo de Courmont, Vescovo tit. di Bodona.
9 marzo » Monsig. Raffaele Virili, Arcivescovo tit. di Tolemaide.

PAG.

nisii, Confessoris, Sacerdotis professi e Societate Iesu. – 29 Aprilis 1925 156
VII. Dubium. – 28 Februarii 1925 . . . 159

ACTA TRIBUNALIUM

Sacra Romana Rota

Citatio edictalis:
Romana. – Nullitatis matrimonii (Piercy-Nunziante). – 13 Martii 1925 . . . 160

DIARIUM ROMANAE CURIAE

PAG.

I. S. S. Congregazione del S. Officio: *Avviso di concorso.* – 9 Martii 1925 . 161
II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generali e Preparatorie* . . 161
III. Sacra Penitenzieria Apostolica: *Avviso di concorso.* – 25 Martii 1925 . 163
IV. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 163
V. Maggiordomato: *Nomine* 167
VI. Necrologio 168